

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 9403

гр. София, 29.11.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в закрито заседание на 29.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

като разгледа дело номер **6106** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 ГПК, вр. чл.144 АПК.

Образувано е на основание постъпила молба от Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, депозирана чрез пълномощника старши юрисконсулт И. К., за изменение на Решение №6570/07.11.2022 г., постановено по настоящото дело в частта му за разноските, с искане присъдените на оспорващия разноски да бъдат намалени до предвидения в чл.8, ал.3 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размери. В молбата се твърди, че в случая разпоредбата на чл.8, ал.1 от Наредбата е неприложима, тъй като не е налице определен материален интерес. По подробно изложени аргументи, подкрепени с цитирана практика на ВАС се иска размерът на адвокатското възнаграждение да бъде намален до 500 лева с оглед ниската фактическа и правна сложност на делото.

Насрещната страна „АТРОНИК“ ООД, [населено място] в представен на 24.11.2022 г. отговор оспорва искането с доводи за неговата неоснователност, подкрепени с цитирана и представена практика на ВАС.

Съдът, като прецени молбата и наведените в нея доводи, както и аргументите, изложени в отговора и постановеното решение приема следното:

Молбата е депозирана в срока по чл.248, ал.1 ГПК, към който препраща разпоредбата на чл.144 АПК и от страна, която има право да иска изменение и допълване на акта в частта му за разноските. За решението молителят е уведомен на 11.11.2022 г., а молбата е входирана в съда на 17.11.2022 г. Предвид това същата е допустима. Разгледана по същество, молбата е неоснователна по следните съображения:

С Решение №5670/07.11.2022 г., постановено по настоящото дело предвид изхода на спора съдът е приел за основателна претенцията на оспорващия за присъждане на разноски. От доказателствата по делото в тази насока е установено, че същият е заплатил държавна такса в размер на 50 лева и адвокатски хонорар в размер на 2520

лева. Доколкото размерът на адвокатското възнаграждение е в минимално предвидения такъв за административни дела с материален интерес съгласно Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възражението на ответника за прекомерност е прието за неоснователно. Предвид това НАП, като ЮЛ, чийто орган е издал отменения акт, е осъдена да заплати разноски в общ размер от 2570 лева

Настоящият съдебен състав счита, че изложеното в молбата не обосновава различен от изложения от съда в решението извод относно размера на дължимите разноски от страна на ответника в настоящата хипотеза. Спорният въпрос е дали размерът на адвокатското възнаграждение следва да бъде определен като за административно дело с определен материален интерес или в като за такова без определен материален интерес. В тази връзка, както е видно от цитираната от страните практика на ВАС, същата е противоречива. По разбиране на настоящият съдебен състав настоящото дело е с определен материален интерес, доколкото спорът по делото е свързан с това дали определена сума, предмет на оспорения акт, следва да бъде върната на жалбоподателя. Предвид това при определяне на дължимите разноски за адвокатска защита приложима е разпоредбата на чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1, която в редакцията ѝ преди последното изменение предвижда, че при интерес от 10 000 лв. до 100 000 лв. адвокатското възнаграждение е 830 лв. плюс 3 % за горницата над 10 000 лв. Така изчислено при материален интерес от 50000 лева същото възлиза на 2030 лева без ДДС. В случая договореното адвокатско възнаграждение е в размер на 2100 лева без ДДС, който размер не надвишава значително минимално предвидения в Наредбата, поради което възражението за прекомерност е прието за неоснователно. Предвид разпоредбата на §2а от ДР на Наредба №1 на тази сума следва да бъде начислен ДДС в размер на 400 лева, който се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение. Или доказаният и дължим от ответника размер на разноските за адвокатско възнаграждение възлиза на сумата от 2520 лева. Именно такъв размер за разноски за адвокатско възнаграждение е осъден да заплати ответника по настоящото дело.

Неоснователен е доводът на мотителя, че в случая е приложима разпоредбата на чл.8, ал.3 от Наредба №1, обоснован с размера на платената държавна такса. Дължимата държавната такса по административни дела в случая е с оглед предвиденото в чл.2б от Тарифа №1 към Закона за държавните такси за таксите, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието разграничение, а не с оглед наличието или липсата на материален интерес.

Предвид изложеното молбата за изменение на Решение №6570/07.11.2022 г., постановено по настоящото дело в частта му за разноските се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от гореизложеното и на основание чл.248, ал.3 ГПК, във връзка с чл.144 АПК, Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ молбата на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, депозирана чрез пълномощника старши юрисконсулт И. К., за изменение на Решение №6570/07.11.2022 г., постановено по настоящото дело в частта му за разноските.

Определението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните.

На основание чл.138, ал.3 АПК препис от настоящото определение да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: